

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Selskabs-Perial, 1813

Citation: Baggesen, Jens: "Selskabs-Perial, 1813", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 2. Samling. - 1903*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen05tom-shoot-workid56768/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 2. Samling. - 1903

En Ungling selv, i et mig fremmed Eden
 fandt jeg den Ungling, som gienkaldte mig
 I høert et Træf mit Hjertes Hiem herveden,
 Bæfede, stille, blide Danmark! dig.
 Du var mig langt fra Barnets første Himmel,
 Paa min fra dettes Blomster stjerne Vei,
 I Alpe-Lifers og Rosers Drimmel,
 En hjemlig Herfjædals forglemmiget.
 fem Lustrers Daar og Sommer ere rundne —
 Og Høsten rinder nu, vi sees igjen —
 O! gid os Vintren finde, trods de fundne
 Lyfjalighedens Savn, som mærker den,
 Med lyse Blik, og varme Hjertes, bundne
 Beständig til de beste blandt de fundne,
 Her i vor fælles Havn, som Ven og Ven!

Selskabs-Øerial.

Dithyrambe.

1813.

Ei Mimers Brænd og ei Hippokrene
 Koffe mig foden; svired jeg dog eens,
 Som en Druffenboldt i Smug, hvis jeg pokaleerte det!
 Dyb er den eens, høi er den anden,
 Sige folk, som der gaae fra forstanden;
 Jeg vil ikke gaae fra min — jeg vil rolig blive her.
 Vand — Vand — Vand — hvor det og rinder,
 Hift om Koraller, her om Kiarminder —
 Eller — Uller — Uller — Uller — Uller — Uller —
 Randt det og ned fra Trollhæften selv —

Perlede høit paa Palmer i Sand —
Blomstred i Rtim, paa Ruder og Rand —
flød i Freyas Taare,
Ned paa Baldurs Baare —
Vand dog er og bliver Vand.

Men i en Sal, og selv i en Stue,
Smiler mig der en Fæfken eller frue,
Seer jeg flasker kun og Glas, hører jeg lidt Støi og Keeg,
Dandsler derhen mig foden i Blinde,
Går man et Dink mig, slug er jeg derinde;
Sangen toner af sig selv: „Her er Selskab, her er jeg!“
Ditt — Ditt — Ditt — hvor den og funkler,
Hver vandig Glænde i Verden fordunkler —
Denner — væne Diver — Dinger — Denner — Ditt!
Hver får sin flaske! her får jeg min!
Drik, Ven! og glem det jordiske Muld!
Drik, til du bliver Digter, og fuld!
Det er noget andet —
Det er ikke vandet —
Druens Saft er himmelsk Guld!

Edt saa jeg sang — paa Holmen — i Orater —
Snart mellem blaae, snart røde Kammerater —
Snart blandt dem med Buger af — snart blandt dem
med Buger paa —
Og hvor jeg sang, hos Heie som Lave,
Gik det ret lystigt — ingen faldt i Stave:
Thi jeg drak, alt som jeg sang, og man kunde mig
forstaae.
Sang — Sang — Sang — hvor den og toner,
Dybt i de Kieldre, høit om de Throner —
Dingle — dangle — dingle — dangie — dingle — dang —
Ketter best sig efter Glasenes Klang.

Fri maa han være, Digteren, og fro,
Hvis man paa Ordet ret skal ham troe —
Og blandt Bifaldstemmer,
Som hans Kuus fornemmer,
Er ham kæreft de, som loe.

Men iblandt alle Gilder paa Jorden,
Hvor jeg lod rulle Sangenes Torden,
Og hvor Latter, Skraal i Skraal, galdt, til Himmelen
faldt ned,
Dinens, forstaae, som Bordfladen hvælved:
Flasker og Glas, som dirred der, og stælved,
Og som et alleene faldt, men jeg selv og andre med —
Buus — buus — buus! Et det kan hende;
Jorden engang og tumler overende —
Tumle — tumle — tumle — tumle — tumle — top —
Men hvor jeg faldt, og hvor jeg stod op,
Hvor jeg og sad, paa Land og ombord,
Ingensteds dog, i Syd eller Nord,
Så jeg ret i Seede
Med min fulde Glæde
Som ved dette fulde Bord.

Chi, skændt i mange lystige Kredse
Dinen var god og Gæsterne tilfredse,
Skændt og Sangen ofte steg høit til Glædens Melodie,
Medens med Smil og venlige Læber
Dinftte mig huldt Begejstringernes fader
Til en ikke lille Kuus i den drukkne Harmonie —
Her — her — her — fandt jeg den stærste
Sangenes Helt og Munterheds Første:
Dært for alle Dærter, Dans Apollo, dig,
Glædens Gud og Dithyrambernes Igl